

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 11 mei 2011 in zaak nr. 10/23668 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 9 juni 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 mei 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het bezwaar (lees: op de aanvraag) neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In zijn eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het besluit van 9 juni 2010 niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen en hij niet afdoende heeft gemotiveerd dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist. Hiertoe voert de minister aan dat, indien van het asielrelaas positieve overtuigingskracht dient uit te gaan, reeds één enkele ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzondere omstandigheden tot de slotsom kan leiden dat daarvan geen sprake is. Nu de rechtbank heeft overwogen dat hij in redelijkheid als onjuistheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen dat hij de vlag van de Democratic Party (hierna: de DP) niet correct heeft beschreven, had zij reeds hierom dienen te concluderen dat van het relaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

De minister voert verder aan dat de rechtbank hem ten onrechte niet is gevolgd in zijn standpunt dat de vreemdeling onjuist heeft verklaard met betrekking tot de vraag welke politieke partij in Oeganda de grootste is. De vreemdeling heeft immers verklaard dat de DP de grootste partij is, terwijl de National Resistance Movement (hierna: de NRM) de meeste zetels heeft in het parlement, aldus de minister. Daarnaast voert de minister aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij aan zijn besluit van 9 juni 2010 tevens ten grondslag heeft gelegd dat de authenticiteit van de door de vreemdeling overgelegde lidmaatschapskaart van de DP niet kan worden vastgesteld en dat om die reden evenmin waarde kan worden gehecht aan de overige overgelegde documenten. Voorts heeft de minister niet geloofwaardig geacht dat de vreemdeling in de negatieve belangstelling van de autoriteiten stond, dat de vreemdeling op eenvoudige wijze de plaats zou hebben verlaten waar hij stelt te zijn vastgehouden en dat hij niet de namen

kon noemen van de twee personen met wie hij stelt gedurende vier dagen te zijn vastgehouden. Gelet op dit alles heeft hij voldoende gemotiveerd dat van het asielrelaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht uitgaat, aldus de minister. Hij voert aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij om die reden geen onderzoek behoefde te doen naar de door de vreemdeling overgelegde documenten, zodat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het besluit van 9 juni 2010 niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen, aldus de minister.

Ten slotte klaagt de minister dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het door de vreemdeling in beroep overgelegde onderzoeksrapport van de Medische Onderzoeksgroep van Amnesty International van 27 september 2010 (hierna: het MOG-rapport) geen aanleiding vormde om zijn standpunt over de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herzien, nu niet is komen vast te staan dat de klachten en littekens zijn voortgekomen uit de gestelde asielmotieven en voorts de tegenstrijdigheden en vaagheden in het relaas van de vreemdeling niet worden weggenomen door dit onderzoeksrapport.

2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.2. In hoger beroep is niet opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat de minister in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen en dat daarom van diens asielrelaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan. Dat oordeel staat derhalve thans in rechte vast.

2.3. Zoals de Afdeling evenzeer heeft overwogen (zie voormelde uitspraak van 4 februari 2010), zal, indien aan een vreemdeling een van de omstandigheden genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

2.4. De rechtbank heeft overwogen, en in hoger beroep is niet bestreden, dat de minister in redelijkheid als onjuistheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen dat hij de vlag van de DP niet correct heeft beschreven.

De minister betoogt terecht dat de rechtbank hem ten onrechte niet is gevolgd in zijn standpunt dat de vreemdeling onjuist heeft verklaard over welke politieke partij in Oeganda de grootste is. Blijkens het verslag van het nader gehoor op 16 december 2009 heeft de vreemdeling verklaard dat de DP de grootste politieke partij is. Nu, zoals niet in geschil is, de NRM de meeste zetels heeft in het parlement, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister deze verklaring niet in redelijkheid als onjuist heeft kunnen aanmerken. Dat de vreemdeling tijdens het nader gehoor eveneens heeft verklaard dat de DP bij de laatste verkiezingen zestien procent van de zetels heeft behaald en dat de NRM de machtigste politieke partij is, kan deze onjuistheid niet wegnemen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen was het niet aan de minister om de vreemdeling hier tijdens het nader gehoor om opheldering over te vragen. Het is aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat zijn asielmotieven een rechtsgrond voor verlening van de gevraagde vergunning vormen.

Voorts betoogt de minister terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij aan zijn standpunt dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist niet alleen ten grondslag heeft gelegd dat de vreemdeling ontoereikende verklaringen over de DP heeft afgelegd maar ook dat niet geloofwaardig is geacht dat de vreemdeling in de negatieve belangstelling van de autoriteiten stond en dat hij is ontvoerd en gevangen is gehouden. In het verlengde hiervan klaagt de minister terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat, gelet op het hiervoor opgenomen toetsingskader en de door de minister tegengeworpen tegenstrijdigheden en vaagheden, hij zijn standpunt dat van het asielrelaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht uitgaat, afdoende heeft gemotiveerd.

2.5. De door de vreemdeling overgelegde lidmaatschapskaart van de DP is onderzocht door de Koninklijke Marechaussee. In dit onderzoek is geconcludeerd dat de authenticiteit ervan niet kan worden vastgesteld wegens het ontbreken van referentiemateriaal. Uit de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2008 in zaak nr. 200805797/1 (www.raadvanstate.nl) blijkt dat, wanneer het een eerste aanvraag betreft, de gevolgen van de omstandigheid dat de authenticiteit van een door de desbetreffende vreemdeling overgelegd document niet is vastgesteld, niet zonder meer voor risico van de vreemdeling komen. Voorts blijkt uit die uitspraak dat, indien de minister het asielrelaas van de vreemdeling in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten en de authenticiteit van een door de vreemdeling overgelegd document niet is vastgesteld, de minister zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat aan dat document niet de door de vreemdeling gewenste waarde kan worden toegekend. Gelet hierop heeft de minister in redelijkheid aan de lidmaatschapskaart niet de door de vreemdeling gewenste waarde hoeven toekennen. De minister heeft derhalve geen grond hoeven zien om nader onderzoek te verrichten naar de lidmaatschapskaart. Ditzelfde geldt voor de overige door de vreemdeling overgelegde documenten. De minister klaagt terecht dat de rechtbank dit niet heeft onderkend.

2.6. De conclusie van het MOG-rapport luidt weliswaar dat het aannemelijk is dat zowel de littekens en fysieke klachten als de psychische

klachten zijn voortgekomen uit de gestelde asielmotieven, maar deze conclusie wordt in het rapport niet toegelicht. Wat betreft de littekens van de vreemdeling op zijn onderbenen wordt in het rapport slechts vermeld dat deze opvallend zijn. Wat betreft de psychische klachten wordt vermeld dat deze kunnen passen bij zowel depressieve stoornis, aanpassingsstoornis met gemengde angstige en depressieve kenmerken als bij posttraumatisch stresssyndroom.

De minister voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het MOG-rapport geen grond biedt voor het oordeel dat er sterke aanwijzingen zijn dat de klachten en littekens van de vreemdeling zijn voortgekomen uit de gestelde asielmotieven en dat de tegenstrijdigheden en vaagheden in het relaas van de vreemdeling niet worden weggenomen door dit rapport.

De grieven slagen.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 9 juni 2010 van de minister van Justitie alsnog ongegrond verklaren.

4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 mei 2011 in zaak nr. 10/23668;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.J.A. Idema, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

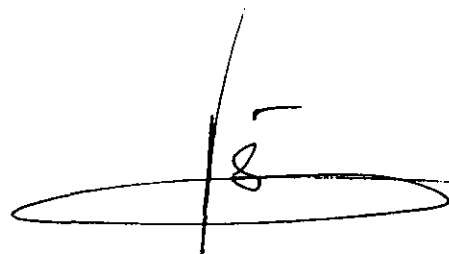
w.g. Idema
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 september 2012

512.

Verzonden: 26 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser